

VERSION GRECQUE MODERNE ET COURT THÈME

I. VERSION

Σ' ένα μεγάλο καράβι, από τὰ παλιὰ τοῦ περασμένου αἰώνα, ποὺ βρίσκεται ἀραγμένο κάπου, σὲ μιὰν ἔρημη ἀκτὴ. Ἔξω εἶναι θολούρα καὶ ψιλόβροχο. Κάθομαι πίσω-πίσω στὴν πρύμη, πάνω σὲ κάτι ξύλα σάπια ἀπὸ τὴν ὑγρασία, ποὺ μυρίζουνε θαλασσίλα καὶ συνομιλῶ μὲ δύο ἢ τρία ἄτομα ποὺ στέκονται μπροστά μου σχεδὸν μὲ σεβασμὸ ἀλλὰ ποὺ προσπαθοῦν νὰ μὲ πείσουν – σὰ ν' ἀποτελοῦν ἓνα εἶδος πρεσβείας – νὰ βγῶ ἔξω καὶ νὰ συναντήσω τὸν Γιώργο Σαραντάρη. Τοὺς ἐξηγῶ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, ὅτι κάποιο λάθος κάνουν ἀσφαλῶς, ἀφοῦ πᾶνε πολλὰ χρόνια ποὺ ὁ Σαραντάρης ἔχει πεθάνει. Ὅχι, ἐπιμένουν ἐκεῖνοι, τὸν εἶδανε, κάθεται ἔξω καὶ μὲ περιμένει.

Σηκώνομαι καὶ προχωρῶ πρὸς τὴν πλατιὰ σανίδα ποὺ συνδέει τὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου μὲ τὴν ἀποβάθρα. Ἀποφασιστικὰ τὴν περνῶ, βγαίνω στὸ μῶλο καὶ κάνω μερικὰ βήματα ὀλομόναχος μέσα στὴν ἀραιὴ ψιχάλα. Νάτος, ἐκεῖ εἶναι, πραγματικά ἴδιος, σὰ νὰ μὴν ἄλλαξε τίποτε ἀπὸ τότε. Ἀκουμπᾶ σ' ἓνα στύλο ποὺ τὸ φανάρι του εἶναι ἀναμμένο μὲς στὴν ὀμίχλη· φοράει μιὰ παλιὰ γκαμπαρντίνα μὲ ἀνασηκωμένο τὸ γιὰκὰ καὶ μὲ κοιτάζει νὰ πλησιάζω μ' ἓνα χαμόγελο ποὺ μ' ἐνοχλεῖ ἐπειδὴ μοῦ φαίνεται ἀδιόρατα εἰρωνικό.

“Εἶμαι ὁ Ε.” λέω, δίνοντάς του τὸ χέρι, ἀπὸ φόβο μήπως καὶ δὲ μ' ἀναγνωρίσει. “Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω” μοῦ κάνει, κι ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ κοιτάζει μὲ τὸ ἴδιο ὄφος ποὺ ἀδξάνει τὴν ἀμηχανία μου. “Ἐχὼ ἀλλάξει τόσο πολὺ” προσθέτω, σὰ γιὰ νὰ δικαιολογήσω αὐτὸ ποὺ εἶπα. “Ναί, ἔχεις ἀλλάξει” λέει. Καὶ σὲ λίγο: “Καὶ ἡ Ποίησή σου ἔχει ἀλλάξει”, ψιθυρίζει καὶ μὲ καρφώνει στὰ μάτια. Τοῦ ἀρπάζω ἀθόρμητα τὸ χέρι καὶ τοῦ τὸ σφίγγω μέσα στὸ δικό μου. “Γιώργο, Γιώργο, τοῦ λέω, τώρα ποὺ ἐσύ ξέρεις, πές μου κι ἐμένα σὲ παρακαλῶ, πές μου κι ἐμένα”. Μὰ ἐκεῖνος μὲ ἀπῶθεϊ εὐγενικά. “Δὲ γίνεται αὐτό, μοῦ λέει, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνει – καταλαβαίνεις;”

Ναί, καταλαβαίνω· κι ἡ δυσφορία μου μεγαλώνει. Θέλω νὰ κάνω κάτι καὶ δὲν ξέρω τί.

Ὅδυσσεὺς Ἐλύτης, "Τὰ ὄνειρα", στὸν τόμο: Ἀνοιχτὰ χαρτιά, Ἀθήνα, 1974.

II. THÈME

Sur le chapitre de la mort, il me reste beaucoup à dire, et je m'étonne que tant de gens s'en affectent puisqu'elle est en nous chaque seconde et qu'ils devraient la prendre en résignation. En quoi aurait-on si grande peur d'une personne avec laquelle on cohabite, étroitement mêlée à notre substance ? Mais voilà. On s'est habitué à en faire une fable et à la juger du dehors. Mieux vaudrait se dire qu'en naissant on l'épouse et s'arranger de son caractère, si fourbe soit-il. Car elle sait se faire oublier et nous laisser croire qu'elle n'habite plus la maison. Chacun loge sa mort et se rassure par ce qu'il en invente, à savoir qu'elle est une figure allégorique n'apparaissant qu'au dernier acte.

Jean Cocteau, *La Difficulté d'être*, 1947.